

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 6

Helsingissä toukokuun 14 p:nä 1938

7:s vuosik.

Huhtikuun 30 p:nä täytti Saksan ulkoasiainministeri von Ribbentrop 45 vuotta. Lyhyt katsaus tämän miehen elämänvaiheisiin on omiaan kiinnostamaan laajempiakin piirejä, miehen, jolla on ollut harvinainen ja loistava elämänsä ja jonka nimi lähtemättömästi yhdistyy uuden Saksan ulkopoliittikan historiaan.

Joachim von Ribbentrop syntyi huhtikuun 30 p:nä 1893 Weselissä Reinin maakunnassa. Opintoaikansa hän vietti Sveitsissä, Ranskassa ja Englannissa saavuttaen siten hyvän kielitaidon ja valmistautuen liikemiehen ammattiin. Nuorena liikemiehenä hän lähtikin Kanadaan, jossa hänelle jälleen tarjoutui tilaisuus oppia tuntemaan vieraita tapoja ja tottumuksia, kooten kuitenkin uusia elämäkokemuksia.

Kun maailmansota puhkesi, kiiruhdi hän takaisin Saksaan ilmoittautuen husaarirykmenttiin 12, jossa hän sai paikan väpälänä. Hän osallistui sitten useihin taisteluihin länsirintamalla ja hänet ylennettiin luutnantiksi 1915. Sitäpaitsi hän sai I ja II luokan rautaristin. Vuonna 1918 hänet komennettiin saavutettuaan esimiestensä erikoisen luottamuksen, Turkin puolustusministerin valtuutettuna adjutantina, jotta hänen kielitaidostaan olis paljon apua. Samanlaisessa tehtävässä hän myöhemmin matkusti Saksan rauhanvaltuuskunnan kera Versaillesen. 1920 hän päätti jättää sotapalveluksen.

Mentyään 1920 naimisiin tunnetun teollisuuden harjoittajan Henckellin tyttären kanssa omisti hän jälleen aikansa kaupallisille tehtäville. Hänelle avautui laaja toiminta-ala ja seuraavina vuosina hän solmi lukuisia suhteita muihin maihin, joista Ranska ja Englanti olivat ensi sijalla. Hän hallitsi näiden maiden kieltä. Jo näinä vuosina hän loi pohjan tulevaan ulkopoliittista toimintaansa varten. Hänen toimintaansa ovat suuren helpotuksen ne suhteet Ranskaan ja Englantiin, jotka hän vuosien kuluessa on hankkinut.

Hänen poliittinen harrastuksensa oli samalla vuosia vuodelta lisääntynyt ja kansallissosialistinen liike ois se, joka lopulta kokonaan valtasi hänet. Vuodesta 1930 lähtien hän, joka tunsi niin monta julkisen elämän henkilöä, osallistui perusteellisesti liikkeeseen huomatun, että vain tuo liike voisi pelastaa Saksan kansan sille tuotetusta häpeästä ja kurjuudesta. Tämän vakaumuksensa mukaan hän hiljaisuudessa työskenteli aktiivisesti valmistukseen Johtajan valtaannäpää. Kohtalon vuonna 1933 tapahtui hänen kodissaan Berlin—Dahlemissä läikeitä neuvotteleva ja hänen välityksellään saatiin tapaaminen aikansa Johtajan ja entisen valtakunnankanslerin, von Papenin, välillä Kölnissä.

Silen nimi von Ribbentrop liittyi lähtemättömästi myöskin Saksan sisäpolitiikkaan. Noina ratkaisevina kuukausina, jolloin vallitsi jännitys ja jolloin vaadittiin neuvokkuutta, von Ribbentrop kykeni esiintymään hillitynä ja taitavana diplomaattina. Silloin Johtajakin oppi tuntemaan hänen kiinteän luonteensa. Hänestä tuli välttelyn Johtajan uskotto kaikissa neuvotteiluissa, jotka koskivat Saksan ulkopoliittikkaa. Hänen nimityksensä valtiopäivien jäseneksi tapahtui 12 p:nä lokakuuta 1933.

Saksan ulkoasiainministeri

von Ribbentrop täyttää 45 vuotta.

KIRJ. ROLF HOFFMANN

Diplomaatti ja ulkopoliitikko.

Vuoden 1934 alussa presidentti von Hindenburg nimitti Johtajan ehdotuksesta v. Ribbentropin erikoisvaltuutetuksi aseidensuostamisasioissa. Maaliskuussa 1935 hän lähti Lontoon Saksan hallituksen valtuuttamana esittämään ne perusteet, joiden nojalla Saksa oli eronnut kansainliitosta. Sanotussa tilaisuudessa saivat Locarno-valtiot kuulla vakuttavan todistelun tehtyä sopimusta vastaan. Hänen esiintymisensä teki kaikissa maissa syvän vaikutuksen. Huhtikuussa 1936 hän ojensi Englannin hallitukselle Hitlerin rauhan suunnitelman — Saksan kansan hyvän tahdon ja rauhanvalmiuden lähettinä.

Kesäkuussa 1935 Johtaja nimitti hänet täysivaltaiseksi suurlähettilääksi. Tämän luottamuksen saattoi hän pian sen jälkeen loistavalla tavalla palkita. Hänen taitavuutensa ja viisaan taktiikkansa ansiosta voitiin jo muutaman päivien neuvotteleva jälkeen allekirjoittaa tunnettu laivastösopimus Saksan ja Englannin välillä.

Puhuessamme tämän miehen ansiosta ei myöskään sovi unohtaa mitään hän on tehnyt saksalaisten ja ranskalaisen rintamajärjestöjen välisen ystävyyden solmimiseksi, niinkuin yleensäkin saksalais-ranskalaisien suhteiden parantamiseksi. Von Ribbentrop pyrki alituisen raivaamaan tietä Ranskan ja Saksan nuorison välille ymmärtämykselle samoin kuin Englannin ja Saksan kansojen parhaimmisteiden välille ystävyydelle, tietoisena siitä, että vain kas-

vava nuoriso, joka on vapaa ennakkoluuloista ja vihasta, voi kerran kahlita suhteet kansojen kesken ymmärtämyksen ja molemminpuolisen kunnioituksen merkeiksi. Hänen erikoista suosiotaan nauttii myöskin saksalais-englantilainen yhdistys, joka kasvamisestaan kasvaa, ja joka pitää yllä läheisiä suhteita vastaavaan järjestöön Lontoossa nimeltä Anglo-German Fellowship.

11 p:nä elokuuta 1936 Johtaja nimitti Joachim von Ribbentropin täysivaltaiseksi suurlähettilääksi Lontoon, paikka, johon hän astui lokakuun 25 p:nä 1936. Tältä toimintakaudelta on erityisesti mainittava Saksan edustaminen puuttamattomuuskomiteassa sekä usein jyrkä esiintyminen Neuvostoliittoa ja kominterniä vastaan. Von Ribbentropin nimitystä suurlähettilääksi Lontoon voidaan pitää merkittävänä ta-pauksena Saksan ulkopoliittikan historiassa. Johtaja osoitti sillä Englannin kansalle pyrkivänsä toden teolla parantamaan englantilais-saksalaisia suhteita. Hän asetti tuohon tärkeään toimeen henkilökohtaisen neuvonantajansa ulkopoliittisissa asioissa, henkilön, joka oli tehnyt elämäntehtävänsä n luoda ystävälliset suhteet Saksan ja Englannin välille ja jolta Johtaja saattoi odottaa tämän tehtävän ratkaisun myönteistä tulosta.

Osoituksena siitä arvonnannosta, mitä von Ribbentrop englantilaistenkin taholta nauttii, mainittakoon seuraava lausunto. Hänen astuessaan uuteen virkaansa kirjoitti "Times": "Ei olisi löydettävissä uudelle Sak-

salle ja sen nykyiselle järjestelmälle parempaa edustajaa... Hänellä on välitöntä muiden maiden ajattelutapojen ja katsomusten tuntemusta, etenkin mitä Ranskaan tulee ja hänellä on, mitä jokaisella suurlähettiläällä pitäisi olla, myötuntoa sen kansan luonnetta ja yleistä suhtautumista kohtaan, jonka keskuudessa hän joutuu elämään. Kukaan, joka on joutunut puhumaan hänen kanssaan hänen käyntiensä yhteydessä, ei voi epäillä hänen rehellistä tahotoaan koettaa saada aikaan lähteväminen Saksan ja Englannin välillä."

v. Ribbentropin onnistui todella toimiessaan suurlähettiläänä Lontoossa herättää luottamusta ja tunnustusta uutta Saksa kohtaan johtavissa englantilaisissa piireissä, luohimatta lukemattomista suuriista vaikeuksista. Hänen väsymätöntä kamppailuaan saadaa myöskin kiittää siitä, että kysymys lähentymisestä ja yhteisymmärryksestä kahden sukulauskansan välillä on saatu työntyneiksi aimo askeleen eteenpäin. Hänen onnistui järjestää useiden johtavien persoonallisuksien käynti Saksassa sekä saattaa monet englantilaiset poliitikot välittömään keskusteluun Johtajan kanssa. Tärkeinä ja laajakatsaisuutensa ansiosta on hän voit- tanut monen sellaisenkin henkilön luottamuksen ja kunnioituksen, joiden suhtautumista Saksaan leimaa vielä epäluulo uutta liikettä kohtaan.

Toimintansa aikana Lontoossa hän on usein saanut matkustaa Berliiniin, Müncheniin tai Berchtesgadeniin neuvottelemaan Johtajan kanssa, samalla kuin hän virkahuoneistossaan Berlinissä on hoitanut apulaisensa kanssa kaikkia toimintalaansa kuuluvia tehtäviä. Hänen nimityksensä jälkeen ulkoasiainministeriksi yhdistettiin tuo virasto Johtajan sijaisen virkakauteen nimityksellä: NSDAP:n ulkopoliittisia kysymyksiä varten virkahuone Johtajan sijaisen esikunnassa.

v. Ribbentropin kutsuminen takaisin Lontoosta, mitä hänen lukuisat brittiläiset ystävänsä varmaankin syvästi valitvati, ja hänen nimityksensä ulkoasiainministeriksi osoittaa hänen tähänastisten palvelustensa ammatuutensa tunnustamista. Tuskin oisikaan ollut mahdollista löytää sopivampaa miestä, joka, kansallissosialismin ajatusmaailman syvästi perehtyneenä on tietoinen Johtajan hänelle uskoman ulkopoliittisen suunnan noudattamisesta sekä ennen kaikkea siitä, suuresta vastuusta, mikä on tullut hänen kannettavakseen.

On hartaasti toivottavaa, että hänelle suotaisiin tilaisuus ulkoasiainministerinä kauan jatkaa toimintaansa suunauskeski Saksan kansalle ja maailmalle — Johtajan uskollisena saat-tajana, hänen ulkopoliittisten aatteitensa toteuttajana Saksan kansan elinolojen ja sen kunnian tunnustamiseksi, maailmanrauhan vakaannuttamiseksi ja kansojen välisen rehellisen ymmärtämyksen vahvistamiseksi. Toivomme, että hänen myöskin lopulta onnistuu toteuttaa varsinainen elämäntehtävänsä: pysyväisen silan rakentaminen Saksan ja Suur-Britannian välille.

Tällainen kuvaus etevän miehen tähänastista elämän vaiheista antaa myöskin meille täällä Suomessa pai-

Thorvald Ojemark.

Viime huhtikuun 25 päivänä katkesi luutnantti Thorvald Ojemarkin elämän lanka.

Thorvald Ojemark syntyi Sipoossa maaliskuun 24 päivänä vuonna 1901. Hän kävi koulua ensin Porvoon lyseossa ja sitten Helsingin realliyseossa.

Thorvald Ojemarkin isä omisti Boskis-nimisen tilan Sipoossa ja oli koko pitäjässä korkeassa arvossa pidetty mies ja taitava maanviljelijä. Boskiksen kartano oli neljän vuosisadan aikana siirtynyt isältä pojalle Ojemarkin suvussa. Monet hänen esi-isistään olivat kunnoslautuneet maamme puolustamisessa, ja kahdesti oli heille tästä syystä tarjottu aateliskilpää, mutta he eivät ottaneet sitä vastaan, vaan jäivät talonpojiksi.

Kun Suomessa alkoi ilmestyä leptomuksia, ryhtyi Thorvald Ojemark organisoinnissa vartioujoukkoja järjestyksen ylläpitämiseksi. Hänen isänsä oli kunnanvaltuuston jäsen ja eräänä päivänä hän näki silloin 18-vuotiaan poikansa astuvan valtuuston kokouksen eteen anoen tarvittavaa rahoa perustamansa vartioujoukon toiminnan kustantamiseksi. Rahat myönnettiin, ja tästä pienestä joukosta kehittyi sittemmin Sipoon suojeluskunta, jonka päällikkönä Thorvald Ojemark myöhemmin jonkun aikaa toimi.

Punakapinan aikana murhasivat maamme vihollisiin liittyneet, har-

haanjohdetut työläiset erittäin raakalla tavalla Thorvald Ojemarkin isän. Itse Thorvald Ojemark liittyi Pellinge-joukkueeseen ja seurasi sitä jaiden yli Viroon, josta hän sittemmin Saksan kautta palasi Suomeen Vihtreän pataljoonan jäsenenä taistelemaan kunniakkaasti isämaansa vapauden puolesta.

Myöhemmin palveli hän Uudenmaan rakuunoissa, kävi Haminan "Fahnenjunker" kursorin saaden värikin arvon, palveli taas jonkun aikaa Uudenmaan rakuunoissa, kävi kadettikoulun, korotettiin luutnantiksi ja palasi uudelleen rykmenttiin, joka nyttemmin oli sijoitettu Lappeenrantaan.

Vuonna 1922 siirtyi hän Suojeluskuntajärjestön palvelukseen ja toimi m.m. sen yliesikunnassa liikkeellä lenoatarkastajana. Tässä työssä joutui hän matkustelemaan ympäri Suomea, tutustuen siten hyvin maahan ja kansaamme.

Viimeisinä vuosinaan työskenteli hän Oy. Syytittimen tehtävissä vaivastalvissa tehtävissä, uhraten siten voimiaan maamme puolustukseen myöskin teknillis-teollisella alalla.

Thorvald Ojemark oli etävä miekkailija ja saavutti useampana vuotena Suomen mestaruuden tässä urheilussa.

Mutta Thorvald Ojemark oli myöskin kunniaas taistelija hepiksellä alalla. Hänen isänsä kohdistunut raaka murha, johon eräs hänen lapsuuden leikkiverenisakin kotikylästä oli osallistunut, ja nuoruudessaan saamaansa kokemukset sodan ja veljesodan kauhuista olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Mutta ne eivät synnyttäneet hänessä sokeaa

vihaa, vaan hän ryhtyi ajattelemaan ja kysymään itseltään mikä oli tarpeen, jotta tällaista ei enää maassamme toistuisi, sekä etsimään niitä syntyä syviä, jotka olivat nuo kauhu aikaansaattaneet. Hän päätti lähteä ulkomaille tutkiakseen yhteiskunnallisia ja poliittisia kysymyksiä.

Tällaisella matkalla onnistui hänen päästä kosketuksiin historiallisesti tunnetun henkilön, kenraali Erich Ludendorffin kanssa, joka oli vanhana miehenä osallistunut maailmansotaan ja siinä saatujen kokemuksensa perusteella tehnyt itselleen juuri nuo samat kysymykset kuin nuori alokas Thorvald Ojemarkkin. Vanhan kenraalin tutkimukset avasivat hänen silmänsä näkemään eriden kansainvälisten voimien, ennenkaikkea vapaamuurariden, katolisen kirkon ja juutalaisten, maailmantapahtumien kullisiin taakse piilotetun tuhoisan toiminnan. Saadakseen mahdollisimman monipuolista valaistusta tähän uuteen asiaan, lähti Thorvald Ojemark Sveitsiin, jossa hänellä oli tilaisuus tutustua tieteelliseen ja aktiiviseen juutalaistavastaiseen toimintaan. Tämä kaikki tapahtui aikana, jolloin kansallissosialistinen liike Saksassa ei vielä ollut saavuttanut voittoa, jolloin se vielä kävi aatteellista taistelua Saksan valtion hoidon siirtämisestä saksalaisien omiin käsiin. Tämä taistelu tuli nuorelle isämaanystäväle esikuvalliseksi. Hän syvenyi uuteen luokkavihaan, puolue- ja kielirajoja poistavaan, kansoja cheyttävään etimelliseen ja kansalliseen maailmankatsomukseen ja oli ensimmäisiä niiden joukossa, jotka toivat uuden ajan ja uuden suunnan viestin Suomeen. Vanhan sukuta-

jon ajattelemisen aihetta. Ne jotka ovat sokeasti uskoneet Saksassa vallitsevan sellaisen tyhjänpäiväisen "diktatuurin", jossa "yksi mies määrää kaiken", saavat nyt sen sijaan oppia tulemaan Adolf Hitlerin kyvyn valita ja koota ympärilleen kunniallisia ja kyyvykkäitä avustajia ja neuvonantajia ja hänen taitonsa järjestää heidän yhteistyönsä saman päämäärän saavuttamiseksi, joka on oman maan ja kansan paras. Jos ajattelee edelleen, että jokainen näistä avustajista vuorostaan lekee samoin omalla toiminta-alallaan ja että samaa esimerkkiä seurataan yksiy-

kohtia myöten kaikilla kansallisen elämän järjestelyn ja hallinnon aloilla, niin ei pitäisi olla vaikeata saada oikeaa käsitystä siitä, mitä "johtajaperiaatella" todellisuudessa tarkoitetaan. Se on yksinkertaisesti sama periaate, johon perustuu esimerkiksi, jokaisen hyvin järjestetyn tehdostuonin johto. Silloin voi myöskin ymmärtää sir Oswald Mosley'n sanat: "Kun he (vanhan suunnan miehet) puhuvat diktatuurista, tarkoittavat he tyranniaa — kun me (uuden suunnan edustajat) puhumme diktatuurista, tarkoittamme me järjestelmällisyyttä.

Saksan ja Itävallan yhdyistyminen.

Adolf Hitlerin puhe Saksan valtiopäivillä maaliskuun 18 päivänä 1938.

Saksan valtiopäivämiehet!

Olen antanut kutsua teidät tämänpäiväiseen lyhyeen istuntoon antaenkin teille syvästi liikutuneen mielen selonteon tapahtumista, joiden merkityksen te kaikki käsitätte. Sitäpaitsi minun on annettava teille tieto niistä päätöksistä, jotka koskevat Saksan kansaa ja itse Saksan valtiopäiviä.

Kun minä muutamia viikkoja sitten puhuin teille, te saitte tilintekoselostuksen kansallissosialistisen valtion viisivuotisesta rakennustyöstä, joka kokonaistuloksiltaan voidaan merkitä vertaansa vailla olevaksi.

Syvimmässä moraalissa ja poliittisesta alennustilastaan, taloudellista kurjudestaan ja yhteiskunnallisesta rikkinaisuudestaan kansamme on mitä lyhyimmässä ajassa saanut kokea nousun, mitä itse omalla liikkeemme lujimmalla kannattajain vielä muutamia vuosia sitten olisivat tässä laajuudessa ja ajan lyhydessä pitäneet epätodennäköisenä, ja kaikki vastustajamme suorastaan mahdottomana.

Tämän tilintekoselostuksen puitteissa olen poliittisten problemien joukossa käsitellyt myös tuota kysymystä, jonka vaarallisuutta aiomustaan määrättyjen eurooppalaisten oppimattomien henkilöiden taholta saatettiin väheksyä.

Kansallisuusohjelma on läpäissyt.

Jo edellisellä vuosisadalla oli entisen heimoluntonisesti rajoitetun, uskonnollisellisesti sidotun tai hallitsijasuvullisesti määrätyn kansojen valtiokäsityksen ja elämänuodoksen tilalle tullut uusi, ihmisiä voimakkaammin hallitseva ihminen.

Kansallisuusperiaate määritteli tänä uudemman historiamme aikakautena päämääränsä. Se antoi entisistä vaatimuksista syntyneen valtiomuodoksen hajoja ja muodosti, uutta ihannetta vastaten, Euroopan kansallisvaltiot. Joululle kansoja oli jo vuosisadan vaihteeseen mennessä onnistunut ilmentää kansakunnallinen yhteenkuuluvaisuutensa vastaavalla valtiollisella. Toiset kansat pitivät tätä ihannetta toimintansa ratkaisevana tekijänä kaikkien aikojen valtiavimman sodan lävisevälle poliittiselle tähtäykselle saakka.

Ainoa kansa Euroopassa, jolta kohtalo varhemmin kielsi tämän oikeuden, mutta jolle se uusin tapahtumien ansiosta oli lopullisesti vietävä voittoon, oli Saksan kansa.

Heimoridat, uskonnollisellisen rikkinaisuus ja hallitusluvullinen itsekkyys olivat tähän saakka estäneet Saksan kansalle antamasta sukupolvien kaipaamaa valtiopoli-

tista yhtenäisyyttä. Maailmansota ja sen lopputulos suurensivat tätä saksalaisten rikkinaisyyttä ja näyttivät kaiken muun onnettomuuden lisäksi ikuisuuden kansakunnan mitä arvokkaimman osan kansallisen enimmäiseroalton tuottaman tuskan. Wilsonin kansojen itsenäistämisenäköiden tilalle, minkä ansiosta kansamme aseidenlaskeminen oli saavutettu, tuli monia miljoonia saksalaisia kansalaistovereita kohtaan harjoitettu mitä tunnettomin kansallisen väkivallan käyttö. Oikeudet, jotka itsestään selvinä myönnettiin mitä alkeellisimmille siirtomaaseimoille, evättiin erältä tämän maailman vanhimmalla kulttuurikansakunnalla yhtä kestäättömillä kuin loukkavillakin perusteilla.

Minä olen jo puheessani helmikuun 20 päivänä esittänyt, että kansallisten ja alueellisten olosuhteiden kaikin puolin tydyttävä järjestely Euroopassa tuskin tulee tapahtumaan, s.o.: käsityksenämme ei ole, että kansallisen valtionjohdon päämääränä on oleva kaikilla tahoilla, olkoonpa sitten vastalaisten tai toimenpiteiden avulla, toteuttaa alueellisia vaatimuksia, joita perustellaan kansakunnallisilla välittämättömyyksillä, mutta jotka kuitenkin eivät loppujen lopuksi voi johtaa minkäänlaisen kansakunnallisen oikeudenmukaisuuteen. Lukumattomat eri kansallisuuksien yhteiliittymät Euroopassa tekevät osaksi yksinkertaisesti mahdottomaksi löytää sellaista rajakäyntä, mikä kaikkialla olisi kansan ja valtion edulle yhtä oikeudenmukainen.

Julkea väkivallankäyttö miljoonien saksalaisten ihmisten itsenäistämiseksi.

Mutta on olemassa valtiotarkennelmia, joihin niin suuressa määrin si-

sältyy tietoisesti ja tahoton aiheutun kansakunnallisen vääryyden luonne, että niiden voimassapitäminen voi ajan oloon olla mahdollista ainoastaan mitä raaimman väkivallan avulla.

Niin oli esimerkiksi uuden itävaltalaisen työkalvallon muodostamisen toimenpide, joka vaati julkeaa väkivallan käyttöä 6% miljoonan Saksan kansaan kuuluvan ihmisen itsenäistämiseksi kohtaan.

Tämä väkivallan käyttö myönnettiin häikäilemättömän avoimuuden. Sillä näille itsenäistämisoikeuden sekä kansojen riippumattomuuden ja vapauden tunnetuille keksijöille samoin kuin kaikkein asioihin kiinnostuneille hurskaalle maailman kotiopettajatarillekaan, jotka muuten niin kovasti uskoittelivat olevansa huolissaan oikeudenmukaisuudesta tämän maan päällä, ei kerran merkinnyt mitään niin sanottuilla rauhanopimuksilla yksinkertaisesti kuristaa kuoliaksi 6% miljoonan ihmisen vapaa tahto ja sitten pakottaa heidät väkivallalla mukautumaan tähän itsenäistämisoikeudesta rystöyten ja sieltä lähtien luonnontotta erottamattaan suuren yhteisen enimmäisen yhteydestä.

Niin: kun siihen aikaan Itävallassa siitä luulimatta päätettiin ryhtyä kansanäänestykseen yhteiliittymisen puolesta — ja tämän tahoton erityisesti palauttaa Lontoon ja Pariisin herrojen demokraattien muistiin, aikana, jolloin ei Saksassa eikä Itävallassakaan ollut mitään kansallissosialismia olemassa — ja tämä kansanäänestys antoi sitten tulokseksi yli 95% kaikista äänistä yhteiliittymisen puolesta, niin silloin nämä uuden kansainoikeuden apostolit yksinkertaisesti ra'aa väkivallan avulla päätti pahkaa kielsivät näiltä onnettomilta, kansastaan erotetuilta ihmisiltä tämänkin hei-

Thorvald Oljemark

IN MEMORIAM

Sinä olet kuulunut Heräävän Suomen tiennäyttäjiin. Kun muut heittivät toivon, kutsui Sinun palava sydämesi meitä taisteleen. Sinä olit kerran keskeisin henkilö sinä piirissä, josta pääkaupungissa taistelukäsä salaseuroja vastaan lähti liikkeelle. Sinun henkesi määräsi aikoinaan suunnan Kustannus Osakeyhtiö Vasaran ja Tapparamiehen työlle. Ehkä Sinä joskus ammutt yll maalin, ehkä Sinä joskus erehdyit, mutta isänmaan ja kansan paras oli Sinun ohjeenasi. Myöskin Suomen Kansan Järjestön työssä olit Sinä innolla mukana.

Sinä taistelit. Sinä sait iskuja. Sinä menetit omaisuutesi ja kotisiikin. Sinä sait alkaa jokapäiväisestä leivästäsi kovan taistelun, jonka nyt kuolema on keskeyttänyt.

Sinä et saanut nähdä Suomen kansaa yksimielisenä ja onnellisena sekä vapaana salaseurojen ja rahavallan ikeestä, mutta se siemen, jota Sinä olet ollut mukana kylvämässä, elää ja herättää kerran Suomen kansan. Ystävät muistavat Sinua.

Taistelutoveri

lonsa menettämisen jälkeenkin, työtönänä ja hätäkärsivänäkin hän jatkoi tätä aatteellista taisteluaan, ja sentähden tulee hän elämään Suomen kansan muistissa rehellenä, rohkeana ja kaukonäköisenä aatteen taistelijana.

Hänen ei ollut sallittu elää nähdäkseen istuttamansa siemenen kasvua Suomessa todellisen vapauden, turvallisuuden ja kansallisen nousun puoksi. Mutta siinä onkin todellisen taistelijan aateliisimerkki: taistelu tulevien sukupolvien puolesta.

Huhtikuun 29 päivänä saatettiin

Thorvald Oljemark viimeiseen lepoonsa isänmaan multaan. Hänen muistoaan kunnioittivat seppelein ja kukin: Etelä-Uudenmaan suojeluskuntapiiri; Sipoon suojeluskunta; entiset toverit Vihreistä pataljoonasta, kadettikoulusta ja rykmentistä; Oy. Syytymien johto, henkilökunta ja työläiset; sisar Dagmar; Boskiskartanon vanhat, uskolliset palvelijattaret; Helsingin miekkailijat; Svea Rikes Bokförlag, Tukholma; Samfundet Manhem, Tukholma; aikakauslehti Siniristi; aikakauslehti För frihet och rätt; entiset Suomen Kan-

dän todellisen tahtonsa rauhallisen mielenilmauksen. Surullisinta tässä oli se, että tämä Itävallan valtio esiintyi jo edelläpäänsä täysin elinkyttömänä muodostelmana!

Taloudellinen häätä oli vastaavasti kaunistava, vuotuisen kuelevaisuusprosentti kohosi hirvittävästi. Yksistään Wienin kaupungissa on viime vuonna esiintynyt 10,000 synnyttystä kohden 24,000 kuolemantapausta. Minä en sano tätä sinä mieheksi, vaikkatakseni sitten muodotraisin maailmanhyväksiäsi, sillä minä tiedän, että heidän sydämensä ovat sellaisten asioiden suhteen täysin tunnottomia. He voivat levollisesti katsella, miten Espanjassa teurastetaan puoli miljoonaa ihmistä, tunteematta siitä pienimmäksikään määrää liikuttua. Mutta he voivat olla lenkaan punastumatta teeskennellä yhtä syvää kauhistusta, jos Bertiinissä tai Wienissä jokuakin juutalaiselta kiihottajalta otetaan liikeitoimen harjoittamisen pohja pois.

Ei, minä mainitsen tämän ainoastaan aivan kylmästi todetakseni, miten rauhansopimusten väkivallan teki- jät miljoonille ihmisille, yksinkertaisesti sen tosiasian perusteella, että he loivat tämän elinkyttömän valtiomuodostelman, olivat langettaneet vähitellen täyttyvän kuolemantuomion.

Että myöhemmin löytyi myös si- säisiä apureita, jotka olivat valmiit, henkilökohtaisesti tukemalla sellaista ulkopuolain viritettyä näennäistä itse- näisyyttä, varmistamaan itselleen hallitsevien aseman onnettomien kansojen kustannuksella, ei siitä, joka on luonut siinämyksen ihmisissä niin usein todettavaan siveelliseen ja henkiseen vajavaisuuteen, tuntuu ol- lenkaan ihmeellistä. Mutta yhtä vähän voi ihmettyä, että sillä tavalla löytyen, kansallisesti ajattele- vien ihmisten suuressa paljoudessa

alkoi vähitellen levitä kuohuttava katkeruus, ja että syntyi kiikheä päättäväisyys jonakin päivänä syr- jittävää sellainen ärystystä pohoin- piteley ja asettaa demokratias- val- heellisesti kaunistetun kansanorjuu- tuksen tilalle ikuisen kansallisen elä- minen pyhä oikeudet.

Mutta sikäli kuin nämä lanniste- tut ihmiset koettavat heille tyrkyt- telyä kohtaloa muuttaa, täytyy heitä vastaan välttämättömyyden pakosta käyttää myöskin yhtä kasvavaa hir- muvaltaa. Sillä yksistään vain sen avulla ovat sellaiset mitä luonnolli- simmat tunteet ja toiveet hillittä- viissä. Tämä johtaa sitten tuohon molemmipuolisesti ja jatkuvasti li- sääntyvään vastarintaan ja sen lan- nistamisen vuorovaikutukseen. Mutta kerran historiaan perustuen on etes- jokin kokenut, hänellä ei voi olla epäilystäkään siitä, että ajan olo- on katseen kansallisten itesällytysvoi- minen kestävyys on suurempi kuin kaiken lannistuksen tehokkuus.

»Oikeuden täytyy olla oi- keutta silloinkin, kun se kos- kee saksalaisia.»

Tämän lisäksi tulee vielä, ettei rautaisimminkaan otsin voida ajan olo- on puhua »oikeudesta», missä väär- ysyys esiintyy niin hirvittävästi ja selvästi, ettei ennen kaikkea jotakin tapahtunaa, milloin se on määrätty- viden etujen mukaista, mielin määrin voida sanoa milloin kansan elämän oikeusperusteeksi, milloin taas kan- sojen- rauhan priusiksi häiritsemis- tyhjeksi. Eitä Saarin alue, paria tuhatta ranskalaisia kansallisuutta olevaa ihmistä lukuunottamatta, on yksinomaan saksalaisten asuttama, sen on kansainvälisen valvonnan alaisena suoritettu äänestys, osoitta- nut. Mutta että siitä huolimatta nämä kaksi prosenttia riittävä al- kaussamaan sen, että alueella oli

Nyrkkivalta, laillisuus ja kansallinen oikeus.

(Oikeusperiaatteen kehitystä kuvaava kirjoitusarja.)

I. Nyrkkivallasta laillisuuteen.

Minkälähdän on ihmiskunta pyrki- nyt nyrkkivallasta laillisuuteen? Sitä saamme selvän kuvan katelles- samme esimerkiksi koiraa, joka pu- rekelee luuta. Se on syödessäänkin varuillaan. Silmät liikkuvat sinne ja tänne, ja niin pian kuin joku la- hestyy niin koiran murisee. Sen vares- sä piilee vielä pedon vailso.

Ensimmäinen valtiomuoto.

Nyrkkivallan aikoina täytyi ihmis- tenkin jatkuvasti kiinnittää huomion- sa itsepuolustukseen — työskennel- lessään, syödessään ja levätessään- kin. Siihen kului niillei joka heidän aikansa ja tarmons. Sentähden he eivät voineet kohota elintasolle, joka olisi ollut villien eläinten elintasa- sanottavasti korkeampi.

Ensimmäiset, alkelliset yhteiskun- nat muodostuivat siten, että perheet ja heimot liittyivät yhteen ulkoa uhkaavien hyökkäysten torjumisek- si. Näin syntyneet yhteenliittymät olivat keskenänsä alituisissa kaha- koissa, ja jokaisen ihmisen tuli aina olla valmiina ryhtymään itsepuolus- tustoimenpiteisiin.

Väitellen oivalsivat ihmiset, että he voivat saada paljon enemmän aikaan, jos he saavat työskennellä, syödä ja levätä rauhassa. Yleinen

san Järjestön jäsenet sekä omaiset ja lukuisat henkilökohtaiset toverit ja ystävät.

Suunatkoon Kaikkivaltias hänen lepoon ja hänen työtään!

mielipide kehittyi pitämään hyök- käyksiä lähimmäisen henkeä ja omaisuutta vastaan yleisille elämisen mahdollisuuksille haitallisina. Ryh- dyttiin tekemään yhteisiä päätöksiä, jotka kielsivät sellaiset teot. Näitä päätöksiä kutsuttiin »lakeiksi», ja niiden rikkomista sanottiin »rikok- seksi».

Silloin kun kahden ihmisen edut törmäsivät yhteen, niin he usua joutuivat siinä määrin inhimilojensa valtaan, etteivät välittäneet noista päätöksistä, joihin he olivat aikai- semmin itse osallistuneet. He hyök- käivät sitenkin toistensa kimppuun, ja vahvempi voitti, heikomman kä- siessä tappion tai vahingon. Mutta kaikki muut yhteiskunnan jäsenet, joilla ei ollut riitaaan ja taistelun osaa, paheksuivat sitä, ettei laki sel- laisenaan pystynyt tarjoamaan riit- tävää turvaa. Sentähden päätettiin nyt lisäksi, että sille, joka oli tehnyt rikoksen, oli yhteisvoimin aiheutet- tava vahinko, jonka tuli olla suu- rempi kuin hänen rikoksensa hänelle tuottama hyöt. Silloin näet ihmiset jouduttuaan keskenään johonkin ris- tiiriitaan tulisivat pelkäämään yhi- teisten päätösten rikkomista. Tätä vahinkoa kutsuttiin »rangastukseksi», Rangastuksen periaate johtui siitä, että yhteiskunnan kaikki muut jä- senet suhtautuvat yhteisen etuna vuoksi rikokseen toisella tavalla, kuin ne kaksi asiapuolta, jotka sat- tumalta ovat juuri keskenänsä jos- sakin ristiiridasssa.

Koko tämä kehitys tapahtui niin

pakko toimeenpanna äänestys, en- nenkuin sen jällellyttäminen valta- kuntaan sallittu, on mitä jyrkin vastakohta sille asenteelle, mikä ote- laan silloin, kun kysymyksessä on miljoonaa ja taas miljoonat saksalai- set ihmiset.

Silloin kotimaahansa takaisin pa- laamista koskevan toivomuksen täyt- täminen yksinkertaisesti evälään de- mokratiasille maille epasuutuisena asiana, niin, vieläpä sitä koskeva toivomuskin leimataan suorastaan rikokseksi.

Sellaista oikeudenpölkemistä ei kuitenkaan voida jatkuvasti kaunis- tella määrättyjen kansainvälisten la- tosten läpinäkyvällä moraalilla! Oi- keuden täytyy olla oikeutta silloin- kin, kun se koskee saksalaisia! Ja kuka tahoo nyt ihmetellä sitä, että kansat, joilta tämä oikeus itsepintai- sesti kielletään, näkevät vihdoin ole- vansa pakotetut itse ottamaan ihmis- oikeutensa takaisin? Kansakunnat ovat Jumalan tahdon mukaisia ja ikuisesti pysyväisiä luomuksia, mutta kansainliitto inhimillisen vajavai- suuden, inhimillisen ahneuden ja etupyyteiden erittäin epäilyttävä ra- kennelma.

Ja tämä on varma: niinkuin kan- sat ovat eläneet lukemattomia vuo- situhansia ilman, että mitään kan- sailliittoa oli olemassakaan, niin ei myöskään kerran pitkiin aikoihin tule enää olemaan mitään kansainliittoa, sitä vastoin kun kansat tulevat edel- leen pysymään kautta vuosituhansien. Tällä laitokeksillä olisi ainoas- taan silloin vapauttava luonne, kun se saattaisi moraalinsa sopusou- tuun sen korkeamman moraalin kanssa, joka vastaa yleistä, yhti- läistä ja sitä parempaa oikeudenmu- kaisuutta.

Emämaahan yhdistymisen väkivallan estetty.

Mutta on selvää, että kun valtio-

muodostelma, sellainen kuin Itävalta, väkivallon luota, väkivallon emä- maahan yhdistymistä estetty, jo pel- kääntäen taloudellisesti on määrätty kuolemaan, niin silloin sen pystyessä pitämisenkin on mahdollista ainoas- taan yhtiämittaisen väkivallan käy- tön, eikä kansan luonnollisen itse- säilytysvoiton avulla.

Niin kauan kuin nyt Saksa itse oli menetyksessä syvemmän hädän kourissa, sen vetovoima valtakunnan ulkopuolella elävien kansamme mil- joonajoukkoihin oli ainoastaan rajoit- tettu, vaikka ne jo siihen aikaan tahtoivat, valtakunnassa vallitsevasta kurjuudesta huolimatta, yhdistyä si- hen. Mutta sitä mukaa juuri, miten Saksan valtakunta kokee ylösnouse- mustaan, miten Saksan kansan täyt- tää uusi kansallinen usko ja sitä eläh- dyttää suuri luottamus, täytyi pa- kostakin tämän valtakunnan rajojen ulkopuolella elävien, sortettujen ja pohoinpidettyjen kansalaistoverien katseideltä yhä kaibomielisemmin suuntautua suureen emämaahan. Sitä lähtien kun myöskin Saksan taloudellinen nousu alkoi vihdoin vuosi vuodelta näkyvämmän vaikut- tava, pelkästään itesällytysvaistokin leivitti yhteenliittymisen ajatusta si- hen valtio- on, joka kaikista vaikeuk- sistaan huolimatta näytti tästäkin hä- dästä selviytyvän. Mutta päinvastoin myöskin valtakunnan sisällä kasvoi suuttumus, mitä enemmän rajaseu- duilla asuvien saksalaisten jakeusa- vainoaminen tuli tunnetuksi.

Saksasta on nyt jälleen tullut maailmanvalta. Mutta mikäähän val- tiomaasssa tulisi ajan olon rauhal- lisesti sieltä, kun sen portteilla miljoonia oman valtiokansan suku- laisia mitä katkerimmin pohoinpide- lään? Tällöin on esiintynyt tuo- kioita, joiden silminnäkijänä itsetie- toisen kansakunnan on enää mah- dotonta kauempaa olla. (Jatkuu)

Tilatkaa ja levittääkää SINIRISTÄ!

kaukaisessa menneisyydessä, että me, nykyajan ihmiset, emme juuri enää ajattele niiden »syntyjä syviä». Me sanomme vain, että murhat, varkauudet, j.n.e. ovat »vain kieltäviä», koska niissä on jotakin »vääriä». Mutta emme juuri muista minkälähdén nuo teot ovat »vääriä», nimittäin, että ihmiskuunta hyvin pian lasketuiksi takaisin villien eläinten elintalolle, ellei yhteiskunta kokonaisuutena kieltäisi niitä ja kurittaisi jokoista, joka siitä huolimatta niihin turvautuu, koska kaikkien täytyisi silloin taas uhrata suurimman osan aikaansa ja tarmoansa itsepuolustukseensa.

»Oikeus» ja »yhteishyvä» ovat siis sama asia. Se, mikä vahingoittaa yhteiskunnan kokonaisuutta, on »vääriä», ja se, mikä on yhteiskunnan kokonaisuudelle hyödyksi, on »oikeus».

Ne yksilöt, joilla oli voimakkaimmat ja nopeimmat nytkit, olivat nyrkkivalttaan hyvin käyttäviä, eivätkä ollenkaan halunneet sitä poistettavaksi. Oikeuseriaate ja laillisuus vähensivät heidän mahdollisuuksiaan käyttää ylivoimansa hyväkseen ja siirrajoittivat heidän vapauttansa. He olivat siis »vapauden nimessä» oikeus- ja laillisuuskehityksen vastustajia. Mutta ihmisen valtava enemmistö päänvastoin oikeuseriaatteen kehityksen ansiosta vapautui alituisista itsepuolustushuolistaan. He saivat entistä suuremmat mahdollisuudet työskenteleyn, syömiseen ja leppämiseen. Heille siis laillisuus toi mukanaan lisää vapautta.

On mieletonä puhua siitä, kuinka paljon vapautta jossakin yhteiskunnassa tai maassa on olemassa». Ongelman ydin on siinä, millä tavalla vapaus on jaettu asukkaiden kesken.

Sentähden ei pidä myöskään puhua siitä, että muka joku toimenpide, liike tai suunta on omiaan »vähentämään» tai »lisäämään» vapautta. Melkein joka tapauksessa vapaus näet lisääntyy jollakin tavalla, kun se jollakin tavalla toisella taas vähenee, ja päinvastoin. Tärkeintä on silloin se, mikä on yhteiskuntajärjestyksen suorelle enemmistölle — eli toisin sanoen — kokonaisuudelle eduksi.

Nyrykkivallan valtioiden vastarinnasta huolimatta voittivat kuitenkin ajan mukana pyrkimykset »vapautteen oikeuden välityksellä» työntää sarjiaan nyrykkivallan »voimakkaimpien vapauden», mistä kehityksestä kokonaisuus, kansojen laajat rivit, suuresti hyötyivät. Tie laajempaan ja parempaan vapauteen kulkee siis aina eräiden »vapautena» pidettyjen etujen rajoittamisen kautta.

Toinen valtiomuoto — laillisuus.

Pienestä ja yksinkertaisesta alusta kehittyi siten tuo valtava ja monimutkainen koneisto, joka nyt turvaa jokaisen yksityisen kansalaisen kansallistensa tahtoa läheensä suunnatulla vahingolla ja väkivallalla, ja siten tekee hänet vapaaksi oimistamaan kaiken huomionsa oman henkisen ja aineellisen elämänsä edistämiseen. Näin syntynyt yhteis-

teiskuntamuoto — »laillisuusvaltio» — voimme sanoa toiseksi valtiomuodoksi, koska se on astunut »ensimmäisen» yhteiskuntamuodon, eli nyrykkivallan tilalle. Tämän uuden, »toisen» valtiomuodon kehitys vaati useamman sukupolven ajan. Se ei näet ole jotakin, jota voitaisiin ilman muuta »säätämällä hyväksyä», tai »esikuvilla jäljentää», joskin esikuvat voivat kelvata tienviittoina ja siten turvata erehdyksiltä ja jouduttaa kehitystä. Tämä selvenee paremmin, kun lähemmin tarkastamme laillisuusvaltion kolmea tärkeintä perustaa:

Ensiksi on välttämätöntä, että yhteiskunnan jäseniä elädyttää jollakin yksimieliinen tahto laillisuuteen. Ei riitä, että on olemassa lakeja, jotka »kieltävät» rikokset, sillä jouduttuaan etujensa suojaksi intohimojensa valtaan ovat miltei kaikki ihmiset taipuvaiset siitä huolimatta ajattelemaan omat etunsa yhteishyvä yläpuolelle. Rikollisen täytyy siis lisäksi tietää, ettei hänellä, silloin kun hän itse joutuu sellaiseen asemaan, joka houkuttelee lain rikkomiseen, ole yhteiskunnassaan sellaisia voimakkaita »kanattavia», jotka turvaavat hänet lain rikkomisen seurauksilta, vaan että yhteiskunta kokonaisuudessaan — eli »kaikki muut» yksimielisesti ryhtyvät häntä silloin kurittamaan. Tätä yhtenäistettyä tahtoa laillisuuteen kutsutaan »kansan oikeustajunnaksi».

Toiseksi tulee tuomarikunnan puoleuttomuuden olla turvattu. Ei voida edellyttää, että kukaan varmuudella tuomitsisi oikeudenmukaisesti asiassa, josta hänen omat, henkilökohtaiset etunsa ovat riippuvaisia, sillä ihmiset eivät ole mitään enkeleitä, eivätkä lahitteluväsuksia sellaisiksi kehittyneitä. Lisäksi tuomarin täytyy tietää, ettei hänä voi uhatta mikään vaara, niin kauan kun hän hoitaa virkansa oikein. Toisin sanoen: tuomarin täytyy olla jäävittön, s.o. hän ei saa olla asiantunna siinä asiassa, jossa hänen tulee tuomita, ja hänen tulee olla riippumaton, s.o. yhteiskunnan korkeimmaakaan hallinnolliset elimet — kansanedustajisto, valtion päämies ja hallitus — eivät saa määräyksillä tai uhkauksilla sekaantua hänen toimintaansa niin kauan kun hän toimii rehellisesti ja voimassa olevien lakien pusteella.

Kolmanneksi on ehdottomasti tarpeellista, että on olemassa ja toimimassa rehellinen ja pätevä ammatikunta, joka hoitaa oikeudellisia käytäntöjä. Elämä ja yhteiskunta ovat monimutkaiset asiat. Mikään laki ei voi etukäteen ottaa huomioon kaikkea, mikä saattaa tapahtua. Ei ole ollenkaan helpoa jokaisessa yksityisessä tapauksessa ratkaista onko joku suoritettu teko todellakin »rikos» (s.o. yhteiskunnan etujen vastainen) vai eikö. Laki ei siis ole mikään sellainen selvä matemaattinen kaava kuin esimerkiksi: $2 \times 2 = 4$, vaan se on asiantunnon ohje, jota on pystyttävä riittävästi taidolla ja asiantuntemuksella käyttämään. Kaikki tämä edellyttää ammatittietoja ja kokemusta. Oikeuden ja lakien tuntemus on tiede, ja tuomarinvirka on ammatti. Mutta vielä tärkeämpi on, että kyseessäolevan ammatikunnan jäsenet on tyydyttävästi koulutettu, että heidät on kasvatettu ja koulutettu oikeamielisyyden hengessä.

Kuinka oikeuslaitos toimii.

Kun kaksi yksityistä henkilöä ei voi hyvällä sovitta vastakkaisia etujaan, eikä yhteiskunta enää salli, että he ratkaisevat vastakkaita taistellulla, jossavähempi vie heikommalta voiton, niin tuomari-

ratkaise heidän riitansa kolmantena, jäävittömänä henkilöinä. Ja koko yhteiskunta vastaa kaikilla voimakeinoilla siitä, että hänen tuomionsa pannaan täytäntöön. Koska tuomarikin ovat vain ihmisiä ja siis erehdyksille alttiita, niin on järjestetty mahdollisuuksia saada tuomio tarkistetuksi eri oikeuskohdissa (instansseissa). Mutta kun lopullinen ratkaisu on tehty, niin täytyy molempien asiapuolten siihen alistua, ja elleivät tee sitä vapaaehtoisesti, niin heidät pakotetaan siihen, niin »henkilökohtaisen vapauden vastaista» kuin tämä onkin.

Eikä siltäkään vielä hyvä: Yhteiskunta suojelle kovalta kouralla oikeuslaitoksensa arvovaltaa. Niin pian kuin vahvistettu tuomio on langennut, niin ei kumpikaan asiapuoli saa edes enää tuoda julki mitään »vapaita mielipiteitä» siitä. Sellaista sanotaan »tuomiorikosiksi», ja siitä on säädetty ankara rangaistus.

Yhteiskunnan yhtenäisen oikeustajunta käy henkilökohtaisen mielivapaudenkin edellä.

Rikollinen asetetaan yhteiskunnan kokonaisuuden ulkopuolelle, jotta hän ei voi »kaikkien muiden» työ-, syömis- ja leporauhaa häiritä. Henkilöä, joka pyrkii asettamaan henkilökohtaisen »sana vapautensa» yhteiskunnan oikeustajunnan edellä, pidetään rikollisena ja työnnetään pois yhteiskunnasta. Ja tämän päämääränä on taas yhteiskunnan turvaaminen luomusmaata takaisin nyrykkivallan, toisin sanoen villien eläinten alhaiselle elintalolle ja siitä joutuvaan vapaudettomuuteen.

Kuinka ehdottoman tarpeellinen ja tärkeä yhteiskunnallinen tai kansallinen oikeustajunta on laillisuuden perustana, sen osoitti meille väkijoukko melkein tuottamaton kokemus. Lain pelkkä olemassaolo ei merkinnyt juuri mitään, eikä auttanut sekään seikka, että yhteiskunnan voimakkaimmat olivat tuon epäonnistuneen lain toteuttamispyrkimyksiä varten käytettävissä. Tiedämme myöskin ettei jonkun lain olemassaolo ole suurtakaan iloa, jos esimerkiksi tuomari ei ottelevissa, koska lakia silloin sovelletaan vääriä tavalla, eikä vääriä tuomioita sitenkaan saa moittia. Jos taas tuomarikunta ei ole päteväksi koulutettu, niin voivat tuomarit vastoin omaa tahtoaan, tietämättömyydestään tai kokemattomuudessaan langettaa vääriä tuomioita, joita tässäkin tapauksessa ei liioin saa moittia julkisuudessa. Ja jos taas tuomioiden julkinen moittiminen olisi sallittu, niin ensimmäinen ja tärkein edellytys — yhteiskunnallinen oikeustajunta — joutuisi pian rapioille. Oikeusvaltion ehdottomana edellytyksenä on siis, että kaikki sen täällä seotut perustat ovat yhtäläisiä voimassa.

»Toinen» valtiomuoto eli laillisuusvaltio on siis huomattava edistysaskel ihmiskunnan kehityksen tiellä korkeampaan kulttuuriin ja elintaloon kohti. Kuitenkin tiedämme, että oikeusvaltiossakin vielä tapahtuu äärettömän paljon sellaista, jota meidän täytyy tajuntamme ja omanutunomme näkökulmalla pitää »vääriä» eli siis niin omien kuin yhteiskunnankin etujen kanssa ristiriidassa. Voimme siis kysyä mistä tämä johtuu.

Johtuuko se vain ihmisten luonteenomaisesta »pahuudesta». Niin ei voi olla asian laita, sillä mikäli ihmiset olisivat jo kehittyneet riittävästi »hyviksi», niin ei koko oikeuslaitosta tarvittaisikaan. Sehän on tarpeellinen juuri »pahuuden» aisoissa, jotta ihmisten ja yhteiskunnan turvaamiseksi »pahuutta» vastaan. Johtuuko se ehkä vain siitä, ettei oikeuslaitosta vielä ole kehitetty riittävästi täydellisyteen. Tämä on tyydyttävä yhtenä syynä,

Uutta suuntaa valaisevaa kirjallisuutta.

Tilauksmaksuna suoritaneille SINIRISTIN vuosikertatuille läheteään pyynnöstä, ilmaiseksi ja postivapasti, niin pitkälle kuin varastosta riittää seuraavat kirjat ja lentolehtiset:

VIIISI VUOTTA KANSALLISPOLIISIALISMIA. ADOLF HITLERIN puhe valtiopäivillä Berliinissä helmikuun 20 p:nä 1938

ADOLF HITLERIN puhe valtiopäivillä Berliinissä toukokuun 21 p:nä 1935.

TRI. GÖBBELS: Kommunismi ilman naamia.

TRI. GÖBBELS: Bolsehevismi teoriassa ja käytännössä.

TRI. GÖBBELS: Totuus Espanjasta. Ikuinen Jutalainen. (Siniristin erikoismuoto).

Bolsehevismi teoriassa ja käytännössä (lentohehti).

Mitä tahtoo Saksa (lentohehti).

— Arvokes erikoishakemisto, »Täp» paramies», sittemmin »Siniristi» nimisen kansallispoliittisen aikakauslehden vuosikerrat 1932—1937 yhtenä niteenä saatava Siniristin toimistosta (P. Roobertink, 10, puh. 33871, Helsingissä). Hinta Smk. 150.—. Tämä kokoelma antaa kuvan taistelusta salaseuroja, vahingollisia kansainvälisiä voimia ja poliittista määrittämisestä vastaan ja uuden suunnan puolesta Suomessa. Tästä taistelu harrastavat kansalaiset saavat tästä kokoelmasta tarpeelliset, seikkaperäiset tiedot.

mutta ei suinkaan ainoana. Erittäin tärkeänä syynä on, etteivät nuo yhteiset päätökset, joita me kutsumme »laeiksi», ole likimäärinkään aina »onnistuneita», eikä »oikeita» (s.o. yhteiskunnan tosietuja vastaavia). Ne ovat usein puutteellisia ja epäoikeudenmukaisia, s.o. kokonaisuuden kannalta haitallisia. Ja tämä seikka taas johtuu hyvin suuresta määräästä niistä menettelytavoista, joita käytetään k.o. yhteisten päätösten tekemiseksi, eli »lakien säätämiseksi». Siinä asiassa ei näet ihmiskuunta ole vielä oppinut yhtä suuresta määrin noudattamaan »oikeuden» s.o. kokonaisuuden edun periaatetta, kuin jo säädettyjen lakien käytäntöön soveluttamisessa. Ihmisukunnalla on sentähden edessään vielä suuraava, tärkeä askel kulttuurin kehityksen tiellä, toisin sanoen sillä tiellä, joka johtaa vielä korkeampaan vapauteen oikeuden välityksellä, mikä on sama kuin vapauten yhteydessä on välityksellä. Tästä asiasta enemmän tämän sarjan seuraavissa kirjoituksissa.

SINIRISTI

Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki, P. Roobertink, 10.
Puhelin 33 874.

Tilauksinnat:
1/1 vuosik. 30:—
1/2 " 18:—
1/4 " 10:—
Irttoim. 1:50
Ilmestyy kerran kuukaudessa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.